

Hoàng Dung DC

**Tên: Hoàng Dung
Sinh quán: Sài Gòn
Hiện đang cư ngụ tại: Burke,
Virginia, USA**

**Vùng đất hoa đào có một Dung
Tài sắc hơn người lại thủy chung
Dung dị, hay đùa, ... ai cũng mến
Hoàng Dung!**

Ong Chúa

Mỗi lần nhìn thấy ông dùng cái móc sắt thay thế bàn tay, kẹp lấy cái ly bằng thủy tinh thì tôi cảm thấy lạnh toát, toàn cơ thể của tôi gồng lên theo từng cử động của ông, quai hàm tôi cứng lại, đồng thời trái tim tôi thắt lại đau buốt, lòng nôn nao, nước mắt chực trào ra. Cứ như thế trong mấy ngày tôi ở Cali, cõi lòng tôi chùng xuống, tôi cảm thấy không còn ham muốn điều gì nữa. Trong khi đó thì ở Virginia những người bạn trông ngóng tôi từng giờ từng phút, vậy mà khi tôi trở về, họ hỏi han tôi nồng ấm, lại bắt gặp tôi với cái vẻ hoang mang hồ hững, cho nên mới nổi dóa gọi tôi là “Blond & Blue”, cái danh xưng mà ở xứ Mỹ này thiên hạ dành cho những người ngậy thơ khờ khạo, à... mà tôi có ngậy thơ khờ khạo không nhỉ, chắc là có rồi, không thì sao lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn như thế chứ...

Mấy ngày qua tôi có dịp sinh hoạt gia đình với Ong Chúa, biệt danh của một thiếu tá phi công người Việt, nhiệm vụ của ông là thả và rước các toán hoạt động trong và ngoài biên giới VNCH. Ông có nụ cười rất tươi, dáng vẻ thoải mái, mặc dù ông đã mất cả đôi tay trong một trận “thư hùng” với địch quân trong khoảng thời gian của năm 1970. Tôi đã từng nghe nói tới ông, tôi đã từng ngưỡng mộ ông, người phi công bị tàn phế trong cuộc chiến khốc liệt tại miền nam Việt Nam.

Ông có đôi mắt thật lạ. Tôi nhìn thấy nó reo vui khi ông nhắc đến những điều thú vị đã đi qua cuộc đời ông. Đôi mắt to đen, có hai hàng mi rậm, mỗi lần reo vui, như có hàng ngàn con bướm đang bay lượn đến độ rối rắm. Tôi dùng chữ rối rắm vì tôi cảm thấy có rất nhiều niềm vui chen lẫn cùng một lúc trong đôi mắt đó. Nếu các bạn có dịp qua DC vào mùa xuân khi hoa anh đào đua nở khắp chốn, bỗng có một trận gió xuân thổi mạnh qua, hàng ngàn hàng triệu cánh hoa anh đào trắng hồng bị bút lìa, tung bay khắp trời, như hàng ngàn hàng triệu cánh bướm đang đùa vui

với đất trời, và khi đó mắt chúng ta sẽ rói lên, và chúng ta sẽ cảm thấy... Tự nhiên chữ rói rắm ở đâu hiện ra, khiến tôi giải thích mãi cũng không xong, hay là tại lòng tôi đang rói rắm??? Có lẽ là thế.

Nhưng khi mọi người chia tay, tôi lại thấy đôi mắt đó tối sầm lại, hai hàng mi như những hàng liễu rủ bên bờ hồ trong một buổi chiều mùa đông có nhiều mây xám... ở Hàng Châu, nơi mà tôi đã từng ghé qua.

Nếu các bạn có dịp ghé qua Hàng Châu vào mùa đông, một thành phố của Trung Quốc, nơi Lý Bạch đã cảm cảnh mà làm ra những bài thơ bất hủ. Lúc đó thì các bạn sẽ thấy nó đẹp là dường nào...

BỔNG DƯNG MÙA XUÂN ĐẾN

Một chút Đông

Một chút Thu

Một chút Hạ

Ta bỗng có một mùa Xuân tuyệt diệu

Thời gian ơi

Không gian ơi

Lòng ta muôn hồng ngàn tía

Mặc thời gian trôi

Không gian có đời đời

Ta bất kể

Vì đang “ở đỉnh đời muôn trượng”

Ở một nơi người ta gọi địa đàng.

Hoàngdungdc

Một Ngàn Năm

Có một lần anh nói với em: “Chùng nào em về với anh, trước khi bước vào nhà, anh muốn em bỏ lại đằng sau lưng tất cả những hệ lụy, những gì không thuộc về anh... kể cả những thứ em đang mang trên người kia... những thứ không do anh mua cho em, thì em không được mang nó vào nhà của mình.”

Ha... ha... một ý tưởng thật ngộ nghĩnh và vô cùng nghiêm túc.

Cứ tưởng tượng một hôm, có một người đàn bà khoảng 50, 60 hay 70 tuổi gì đó, trở về nhà của mình, sau một ngàn năm lạc lối, tới trước cửa, chiếc cửa được mở ra bởi người đàn ông cũng đã đợi vợ mình từ một ngàn năm trước, người đàn bà thong thả cởi bỏ tất cả những gì đang vướng mắc trên người, trước tiên có lẽ là cái ví, tuột đôi giày ra, rồi tới chiếc áo, xong tới mảnh váy hay chiếc quần gì đó, kể cả bộ đồ lót cũng được trút bỏ, tất cả dồn lại thành đống trước cửa ra vào.

Người đàn bà với tay ra đằng sau ót, gỡ cái búi tóc củ hành cho mái tóc xõa ra, không biết người đàn bà trở về lúc đó khoảng bao nhiêu tuổi, nếu 50 thì mái tóc sẽ là màu hạt dẻ, nếu 60 thì muối tiêu, còn 70 thì chắc đã trắng lấm rồi.

Người đàn bà thong thả bước vào nhà mình một cách quen thuộc, người đàn ông khép cửa lại, khoảng cách một ngàn năm biến mất....

Người đàn bà đang độ 50, 60, hay 70 đối với người đàn ông không có gì khác biệt, người đàn ông vẫn có thể từ đằng sau, ôm chàng lấy vợ mình, úp mặt mình vào mái tóc xõa dài, màu hạt dẻ cũng được, muối tiêu cũng được, bạc trắng cũng không sao, người đàn ông vẫn ngửi thấy mùi hương bồ kết. Đẩy mái tóc về một bên để lộ ra chiếc cổ còn trắng nõn, hay đã hơi chùng, hoặc

đã nhăn nheo, người đàn ông vẫn có thể kê mũi vào hít một hơi dài, hương dạ lý vẫn còn nguyên.

Xoay người đàn bà lại, mắt vẫn tròn xoe, hay đã đầy vết chân chim, hoặc đã sụp xuống với những da thừa xếp nếp, người đàn ông vẫn thấy rất quen thuộc, vẫn thấy bóng dáng oai hùng, với đôi má lúm đồng tiền, môi cười toe toét và mắt thì cứ reo vui của mình trong đó. Người đàn ông vẫn có thể đặt một nụ hôn nồng ấm trên đôi mắt đó, trên chiếc mũi hênh hếch đó và cả trên đôi môi còn tươi mọng, hay đã úa tàn... không sao... không sao cả...

Một ngàn năm không có nghĩa gì cả. Một ngàn năm sẽ được khép lại cho những người đã thất lạc nhau có phải thế không???

Hoàngdungdc

